

Arrest

nr. 213 593 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MEURIS
Stationsstraat 56/2
3620 LANAKEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. MEURIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoeksters vorig, eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 21 oktober 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeksters beroep tegen die beslissing werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 73 854 van 24 januari 2012.

Ter ondersteuning van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoekster bijkomende verklaringen af. Zo verklaart ze o.a. dat ze bij een terugkeer naar Kosovo de man vreest die haar in 1999 heeft aangerand en die haar in 2017 opnieuw achtervolgde. Voorts merkt ze op dat ze in Servië schrik had van jonge etnische Serviërs die in de wijk kwamen, geeft ze aan bang te zijn dat haar bij een terugkeer naar Servië iets zal worden aangedaan, en vreest ze voor discriminatie en een gebrek aan toekomst.

Verzoekster legt ter staving van haar huidig volgend verzoek de volgende documenten neer: haar origineel Servisch paspoort en het origineel paspoort van haar echtgenoot, beide afgegeven op 2 februari 2017 (en 10 jaar geldig), de paspoorten van haar dochter en zoon, beide afgegeven op 4 oktober 2017 (en 5 jaar geldig), een verklaring van haar zoon N. afgelegd bij een advocaat d.d. 25 januari 2018, verschillende documenten in verband met een aanvraag tot financiële steun bij de sociale dienst van Novi Sad, een medisch attest van Servië d.d. 16 juni 2017 en verschillende documenten van de Belgische gezondheidszorg in verband met de medische situatie van haar echtgenoot.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van

bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst kort gewezen op de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming genomen/geveld.

Voor wat Kosovo betreft, wordt in de bestreden beslissing onder meer gewezen op een tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaringen afgelegd in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming en die afgelegd bij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming en vastgesteld dat verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat zij actueel geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten, gelet op o.a. de vaststelling dat zij naliet voor de ingeroepen feiten van 2017 klacht in te dienen.

Wat Servië betreft, wordt opgemerkt dat verzoeksters verklaring dat de Servische nationaliteit haar werd opgedrongen niet geloofwaardig is, waarbij er o.a. op wordt gewezen dat het aanvragen van een Servisch paspoort vrijwillig door de burger gebeurt en geenszins aan de burgers wordt opgedrongen. Met betrekking tot verzoeksters opmerking dat indien zij twee jaar niet in Servië verblijft zij automatisch de nationaliteit zou verliezen, wordt vastgesteld dat dit niet overeenstemt met de Servische nationaliteitswetgeving. Betreffende verzoeksters verklaring dat zij geen financiële hulp kregen van de Servische autoriteiten, merkt de commissaris-generaal op dat noch uit de door haar neergelegde documenten, noch uit haar verklaringen blijkt dat de weigering om hen sociale (financiële) steun toe te kennen verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Niets uit de door verzoekster neergelegde documenten of uit de afgelegde verklaringen doet besluiten, zo luidt de beslissing, dat het niet vinden van werk verband hield met de criteria van het Vluchtelingenverdrag of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts wordt opgemerkt dat wat verzoeksters verklaringen betreft dat hun dochter A. niet ingeschreven geraakte op een lagere school en dat dit te wijten zou zijn aan hun Rom zijn, uit niets blijkt dat hun dochter A. niet naar school kon gaan omwille van haar etnische origine. In dit verband wordt o.a. opgemerkt dat verzoekster er wel in slaagde om hun 16-jarige zoon F. in te schrijven op een school en dat deze de week voor hun vertrek naar België naar school is gegaan. Verder wordt op grond van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt geconcludeerd dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben, zo luidt het, niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan worden aangenomen dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer worden afgeleid dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden, aldus de commissaris-

generaal die hierbij wijst op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat luidens de beslissing bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er, zo stelt de beslissing, ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de verklaringen dat zij als Rom en moslims negatieve reacties kregen van etnische Serviërs, werden beledigd, niet werden geaccepteerd en gerespecteerd, en hun zonen werden gepest en uitgelachen toen dezen aan het werk waren, wordt opgemerkt dat dergelijke problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot verzoeksters verklaringen dat vrouwen en kinderen bang werden en uit de wijk vluchtten naar een bos tot de volgende ochtend wanneer jonge Servische mannen naar hun wijk Veliki Rit kwamen, wordt vastgesteld dat verzoeksters verklaringen dienaangaande niet overeenstemmen met die afgelegd door haar echtgenoot en hun zoon A. Hoe dan ook moet, zo stelt de commissaris-generaal, wat betreft het verjaagd worden uit de wijk, de problemen die onvoldoende zwaarwichtig werden bevonden en voor wat betreft de bewering van verzoeksters echtgenoot dat hun kinderen voor hun eerste asielaanvraag werden geslagen, anno 2018, net zoals bij de eerste asielaanvraag, worden vastgesteld dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen. In dit verband wordt nog opgemerkt dat de medische situatie van verzoeksters echtgenoot niet wordt betwist en dat het medisch attest van Servië aantoonde dat verzoeksters echtgenoot toegang had tot de gezondheidszorg in Servië. Hieraan wordt nog toegevoegd dat medische motieven op zich niet ressorteren onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische en algemene beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en a posteriori-verklaringen, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal o.a. het volgende vast:

“Wat betreft jullie verklaring dat jullie geen financiële hulp kregen van de Servische autoriteiten, kan vooreerst worden opgemerkt dat noch uit de door u neergelegde documenten noch uw verklaringen – u stelt dat er werd gezegd dat uw zonen konden werken – blijkt dat de weigering om jullie sociale (financiële) steun toe te kennen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS, p. 6). Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat jullie op het moment van de aanvraag meer inkomsten hebben gehad dan de som waarop jullie recht hadden gehad. Wat betreft jullie verklaringen dat uw kinderen een aanvraag voor werk hebben gedaan, maar dat het nooit is gelukt, en dat ze Roma/uw zonen geen werk willen geven (CGVS, p. 6, CGVS Mi.(...), p. 4), kan worden weliswaar worden opgemerkt dat uit het door u neergelegde document d.d. 20 september 2017 van de sociale dienst van Novi Sad, blijkt dat jullie geregistreerd waren in het arbeidsbureau te Novi Sad en dat jullie hebben gewerkt in de fruit- en groententeelt in de periode maart-mei 2017. In dit verband kan nog worden verwezen naar de verklaringen van uw zonen waaruit blijkt dat hun zoektocht naar werk heel beperkt bleef. Uw zoon A.(...) verklaarde hierover dat hij dacht niet in aanmerking te komen voor werk omwille van zijn etnische origine, omdat hij niet lang genoeg naar school was gegaan in Servië en de taal niet volledig machtig is (CGVS A.(...), p. 8-9 en p. 12). Hierover kon vooreerst worden opgemerkt dat dit louter persoonlijke veronderstellingen zijn aangezien uit zijn verklaringen bleek dat hij nooit had geprobeerd om werk te zoeken en hij steeds als vuilnisophaler zijn brood had verdiend (CGVS A.(...), p. 4, p. 9 en p. 12). Hierover werd ook opgemerkt dat een lagere scholing en het minder beheersen van een taal factoren kunnen zijn die het vinden van werk bemoeilijken maar het vinden van werk geenszins uitsluit. Uw zoon F.(...) verklaarde éénmaal met de nodige documenten te hebben gesolliciteerd bij een winkel maar dat hij na een gesprek niet werd aangenomen. Hij dacht dat hij niet werd aangenomen omwille van uw etnisch origine en religieuze achtergrond (CGVS F.(...), p. 4-5), wat echter een loutere persoonlijke veronderstelling is. Het bleef overigens bij deze éénmalige poging om werk te zoeken en hij werkte

vervolgens als vuilnisophaler (CGVS F.(...), p. 4-5). Niets uit de door u neergelegde documenten of uit jullie verklaringen doet bijgevolg besluiten dat het niet vinden van werk verband hield met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.” (eigen onderlijning)

Verzoekster betwist en bekritiseert zeer algemeen, doch ze weerlegt of ontkracht voormelde conclusies van de commissaris-generaal op generlei wijze. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “de kinderen van verzoekster moesten zelf manieren vinden om geld bij elkaar te sprokkelen gezien arbeidsbureaus en mogelijke werkgevers hun wegstuurden of zelfs geen blik waardig vonden”, beperkt verzoekster zich tot enkele blote, niet in het minst door enig begin van bewijs gestaafde beweringen, die bovendien niet/ bezwaarlijk te rijmen vallen met de verklaringen afgelegd door haar kinderen zelf, waaruit immers blijkt dat, zoals ook de commissaris-generaal terecht opmerkte, hun zoektocht naar werk erg beperkt bleef, aangezien haar zoon A. geen en haar zoon F. slechts éénmaal een poging heeft ondernomen om actief naar (ander) werk te zoeken, en zij steeds als vuilnisophalers werkten en hun brood verdienden. De stelling in het verzoekschrift dat “de kinderen van verzoekster geen werk vonden en geen werk kregen, louter en alleen door het feit Rom te zijn”, mist in het licht van die verklaringen dan ook ernst en grondslag. Het betreft niets meer dan een blote bewering die niet in het minst aannemelijk wordt gemaakt.

Uit niets blijkt, zoals de commissaris-generaal terecht concludeerde, en verzoekster maakt niet aannemelijk dat het feit dat zij beweerdelijk in Servië geen werk zouden vinden –een stelling die, gelet op het voorgaande, ten zeerste dient te worden gerelativeerd en weinig ernstig is- en dat de Servische autoriteiten hen geen financiële steun zouden willen verlenen, verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit (de vertaling door de tolk gevoegd bij) het door verzoekster neergelegde document van de sociale dienst van Novi Sad van 20 september 2017 blijkt dat de aanvraag van verzoeksters echtgenoot om financiële steun geweigerd werd door de dienst sociale zaken van de stad Novi Sad, omdat niet aan de door de wet gestelde voorwaarden wordt voldaan, gelet op het inkomen van hun gezin, met name verzoekster en haar echtgenoot en hun drie meerderjarige kinderen Fa., Ad. en N., en de te vergaren inkomsten. In het betreffende document staat o.a. te lezen dat op 1 september 2017 verzoeksters echtgenoot K.M. ten aanzien van de betreffende dienst verklaarde dat hij, zijn vrouw en drie kinderen ingeschreven staan bij het bureau voor werklozen en dat zij in hun onderhoud voorzien door allerlei zaken op te halen waarmee zij dagelijks ongeveer 1000 dinar verdienen, en dat zij niet elke dag van de week werken, maar slechts twee à drie dagen per week. De Raad acht dit laatste toch erg opmerkelijk en bevreemdend, gelet in het bijzonder op verzoeksters verklaringen slechts met een klein inkomen te moeten rondkomen, en hun beperkte werkzaamheden boden hen naar de mening van de Raad hoe dan ook de mogelijkheid en voldoende de tijd om ander werk te zoeken, hetgeen verzoekster en haar gezin echter niet deden, minstens wordt dit niet met enig objectief begin van bewijs aangetoond. Op het einde van de weigeringsbeslissing van de stad Novi Sad van 20 september 2017, waarin o.a. ook wordt opgemerkt dat in de fruit- en groententeelt geld te verdienen valt en dit voor het gezin van verzoekster een mogelijkheid is, wordt overigens vermeld dat beroep kan worden ingediend tegen die beslissing tot weigering van sociale steun. Aan verzoekster en haar man werd aldus de mogelijkheid geboden om, indien zij het niet eens waren met die beslissing, in beroep te gaan. Uit het betreffende schrijven van de dienst sociale zaken blijkt hoe dan ook niet, net zoals evenmin uit de overige neergelegde documenten, en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat zij en haar gezin omwille van hun etnie geen werk zouden (kunnen) vinden en geen financiële steun zouden (kunnen) krijgen in Servië. Verzoekster blijft dienaangaande in haar verzoekschrift steken in enkele algemene beweringen die zij geenszins weet hard of aannemelijk te maken. Haar argumentatie hieromtrent kan dan ook niet worden aangenomen.

4.4. Verzoekster maakt voorts, zo stelt de commissaris-generaal op goede grond en terecht vast, niet aannemelijk dat het haar in Kosovo en Servië met betrekking tot de problemen die zij en haar gezin er beweerdelijk zouden hebben gekend -respectievelijk het feit dat een man haar in Kosovo in 2017 zou hebben achtervolgd die haar er in 1999 ook al zou hebben belaagd en daarnaast het feit dat nadien tijdens hun verblijf in Servië o.a. jonge etnische Serviërs naar hun wijk Veliki Rit in Novi Sad kwamen en voor problemen zorgden en zij en haar gezin er discriminatie en beledigingen te verduren hadden-, aan hulp en/of bescherming vanwege de nationale autoriteiten ontbreekt.

Verzoekster ontkent, noch betwist dat zij voor de feiten van 2017 in Kosovo -in welk verband haar verklaringen afgelegd tijdens haar huidig verzoek om internationale bescherming bovendien strijden met die afgelegd tijdens haar vorig verzoek om internationale bescherming daar ze nu over een verkrachting

spreekt, waar ze het eerder bij haar vorig verzoek om internationale bescherming over een poging tot verkrachting had, een vaststelling in de bestreden beslissing die ze ongemoeid laat-, geen klacht indiende bij de Kosovaarse politie.

Verder toont verzoekster niet aan voor de verklaarde problemen in Servië, met name onder meer het beweerde fysiek en verbaal geweld tegen en de beledigingen aan het adres van hun gezin en het feit dat jonge etnische Serviërs naar hun wijk Veliki Rit kwamen en hen en vele anderen uit de wijk verjaagden, geen beroep te kunnen doen op de Servische autoriteiten. Uit haar verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt overigens dat de Servische politie wel degelijk kwam bij problemen in de wijk. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk de problemen van discriminatie omwille van hun etnische origine, zoals o.a. beweerdelijk bij de inschrijving van hun dochter A. in een school, bij de Servische autoriteiten te hebben gemeld. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier blijkt namelijk dat dit mogelijk is en dat hiertegen wordt opgetreden, o.a. door de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die klachten inzake discriminatie behandelt en gemachtigd is rechtszaken op te starten, wat bij gevallen van discriminatie tegen Roma in het verleden al effectief gebeurde.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land(en) van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, waar verzoekster echter in gebreke blijft.

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Met haar huidige algemene opmerkingen omtrent o.a. corruptie bij de politie toont verzoekster niet aan, en zij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Kosovo en Servië onjuist zouden zijn en dat de Kosovaarse en Servische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Uit niets blijkt en verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat het haar in Servië en Kosovo met betrekking tot haar problemen, daargelaten de ernst en geloofwaardigheid hiervan, aan nationale bescherming ontbeert.

4.5. Een verwijzing, zoals verzoekster thans doet, naar (algemene als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent) de algemene situatie, (sociale) uitsluiting en discriminatie van en geweld tegen Roma in Europa, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet ook op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.6. Verzoekster werd op 14 maart 2018 op het Commissariaat-generaal verhoord, zodat haar betoog als zou de commissaris-generaal haar niet hebben gehoord en zij "bij het CGVS letterlijk en figuurlijk geen gehoor" vond, feitelijke grondslag en ernst mist.

Er dient in dit verband op te worden gewezen dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal (ertoe) verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, noch is er enige

wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de verzoeker om internationale bescherming uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoekster kan derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat haar verhoor zodoende niet tegensprekelijk was (cf. RvS 22 september 2004, nr. 135.204; RvS, 18 maart 2005, nr.142.379 en RvS 11 juli 2012, nr. 8741 (c)).

4.7. In tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift oppert, wordt er in de bestreden beslissing niet gesteld dat “de advocaat van de zoon geen objectieve bron is”, doch wel dat de verklaring van haar zoon N. van 25 januari 2018 bij een advocaat in Servië geenszins als een objectieve bron kan worden beschouwd. Verzoekster werpt hier geen ander licht op en haar betoog is hoe dan ook geenszins van aard afbreuk te doen aan hetgeen voorafgaat.

4.8. Verzoekster voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land(en) van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal (en derhalve ook van de Raad) in deze procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 september 2018, voert verzoekende partij aan dat er niet kan gesteld worden dat er in haar hoofde geen sprake is van een nieuw element nu zij en haar familie gedwongen “vrijwillig” werden gerepatrieerd naar Kosovo in 2016. Zij vervolgt dat zij bij terugkeer onmiddellijk opnieuw achtervolgd werd door de man waarvoor zij vroeger vluchtten en zij om die reden zeer snel vertrokken richting Servië. Zij wijst erop dat

hun leven gedomineerd werd door angst en racisme, zij terecht kwamen in een sloppenwijk waar ze soms moesten vluchten in de bossen en de kinderen er niet in slaagden om werk te vinden. Verzoekende partij vervolgt dat er geen sprake is van verandering ten aanzien van de Roma omdat zij nu net gevisieerd, achtergesteld en gepest worden enkel en alleen omdat ze Roma zijn. Verzoekende partij wijst er tevens op dat ook de politie hen aanziet voor het vuil van de straat; er wordt geen aandacht aan hen geschonken en zij hebben geen enkele toekomst in Servië of Kosovo. De verzoekende partij voegt daar nog aan toe dat haar echtgenoot in behandeling is bij een oogarts en langzaam blind wordt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

Verzoekende partij gaat echter niet in het minst *in concreto* in op en laat geheel na daadwekelijk concrete opmerkingen te formuleren die een ander licht vermogen te werpen op de in de beschikking van 25 september opgenomen grond.

Waar verzoekende partij opnieuw zeer kort en zeer algemeen de situatie van Roma in Kosovo en Servië aankaart, benadrukt de Raad dat een dergelijke algemene verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de situatie en bejegening van Roma niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking waaraan geen afbreuk wordt gedaan, geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Voorts herhaalt de Raad dat medische problemen, zoals de oogproblemen van haar echtgenoot van verzoekende partij, op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van medische problemen dient men gebruik te maken van de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In dit verband kan overigens opnieuw worden gewezen op de vaststelling van de commissaris-generaal dat uit het bijgebrachte medisch attest van Servië van 16 juni 2017 blijkt dat de echtgenoot van verzoekende partij toegang had tot de gezondheidszorg in Servië, een vaststelling die door verzoekende partij niet wordt ontkracht of weerlegd.

Verzoekende partij brengt bijgevolg geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 25 september 2018 opgenomen grond ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS